

i Kjøbenhavn, og jeg har det bedste Haab om, at det skal lykkes ad Aare at komme igennem med denne Sag: Dette føler jeg Trang til at sige over for den Bemærkning om, at jeg skulde have brugt den Ytring, at der nu skulde være en Afslutning paa Jærnbaneanbejderne. At vore pekuniære Forhold skulde forhindre os i i Løbet af 5—6 Aar, eller hvor længe det nu varer, at kunne anvende 15—16 Millioner paa disse Foretagender, eller at det kunde skade vore pekuniære Forhold eller være berettiget for Danmarks Husholdning at standse med disse Foretagender af pekuniære Grunde, tror jeg ikke er rigtigt. De allerfleste af disse Anlæg have vi alle sammen ønsket.

Jeg skal endnu gøre en Bemærkning til det ærede Medlem (Breinholt-Vandborg), som ikke vilde stemme i denne Sag, at denne sørgelige Følelse, som han har givet Udtryk i Ordene om, at han laa slagen paa Valen, kender jeg lykkeligvis ikke til. Vi have arbejdet, han og jeg og mange andre, alvorlig paa at naa et godt Resultat, og jeg synes, det er naaet. Og hvad er nu det, hvorved vi skulle være slagne paa Valen? Vi have faaet, hvad vi ønskede: Gedser—Warnemünde, Korsør, Aarhus, Esbjerg, Holstebro—Herning. Vi have staaet noget tvivlende om, hvorledes Banerne skulde laves i den øvrige Del af Jylland, og saa have vi enedes om at lægge 2 i Stedet for een. Hvorfor skulde jeg betvivle, at de Mænd, der have holdt paa de 2 Baner, i mange Retninger have set rigtig, og hvorfor skulde vi betvivle, at den nedsatte Kommission og Statsbanerne ogsaa have set rigtig paa Tingene? Altsaa, det, jeg er gaaet med til, kan fuldt forsvares. Naar man altsaa paa et vist Tidspunkt staaer tvivlende om, hvad der er det rette, og man saa enes om at vedtage noget, saa kan jeg ikke anse det som et Nederlag, men som noget, enhver bør gøre, som ved, at naar han stemmer for disse Jærnbanners Gennemførelse, gavner han det heles Interesse bedst. Jeg vil fuldstændig modsige den Opfattelse, som kom frem ved den ærede Talers bedrøvelige Vending.

Holch: Efter at den ærede Ordfører har gjort sin Slutningsbemærkning til det ærede Medlem for 2den Kreds (Lunn), kunde jeg maaske indskrænke mig til at slutte mig dertil. Men jeg fandt Anledning til at bede om Ordet, fordi det ærede Medlem sagde, at det var en højst bedrøvelig Affære for Landstinget, og da jeg nu agter at stemme for Fællesudvalgets

Indstilling, og det er mig ganske umuligt at komme i en Stemning af Bedrøvelse, vil jeg gøre et Par Bemærkninger. Det forekommer mig slet ikke, at der er noget saa særdeles mærkværdigt ved den Maade, hvorpaa denne Sag har udviklet sig. For det første er det jo bekendt fra alle Sider, at ved Jærnbaneforhandlinger lykkes det sjældent at beholde det samme Standpunkt, som man indtager paa det første Trin. Det ligger i disse Sagers Natur, og der er vistnok heller ikke noget, der er Grund til at forbavses saa stærkt over. Man kan maaske have forskellige Meninger om, hvorvidt det var nødvendigt for den højtærede Indenrigsminister at efterkomme Folketingets Ønsker om saa hurtigt at faa et eller nogle jydsk Jærnbaneforslag fremlagte, navnlig for derved at opnaa at gennemføre Dampfærgerne Gedser—Warnemünde. Det kan man maaske have forskellige Meninger om, men efter at dette var sket, tror jeg dog, vi alle sammen kunne gaa ud fra, at det ikke vilde have været muligt at gennemføre denne Sag, som alle tillægge en saa stor Betydning, medmindre dog i det mindste det af Regeringen forelagte Lovforslag om en Jærnbane fra Holstebro over Herning til Vejle var blevet vedtaget. Naar man er vant til at bevæge sig i politiske Forhold, maatte enhver kunne indse, at det paa det Stadium, og paa den Maade, Sagen er tagen, var et Minimum af Indrømmelser, som der gjordes. Men hvad er der nu sket? Der er sket det, at man er bleven fri for denne Bane i sin Helhed, som man anser for at være den mindst vigtige af de Baner, som den jydsk Jærnbanekommission havde anbefalet. Skulde jeg udtale nogen personlig Mening om det, skulde jeg ogsaa være tilbøjelig til at udtale, at de tre Baner, som nu ere vedtagne, maa antages for den almindelige Trafik og for Jylland i sin Helhed og altsaa for Landet i det hele at have fuldt saa stor Betydning som den anden Bane, og da Bekostningen ved de tre Baner tilsammen ikke er saa overmaade meget større end det, man er bleven fri for, nemlig Herning—Vejle-Baner, og hvad dermed staaer i Forbindelse, kan jeg ikke indse andet, end at, selv om man ikke har været med i Detailbehandlingen af denne Sag, ser det hele naturligt og forsvarligt ud. Jeg har blot gjort disse Bemærkninger som et Medlem, der har været uden for Sagens Detailbehandling, for at fremstille det Indtryk, den har gjort paa mig. Der er jo ikke Tale om nogen Bedrøvelighed, men kun om at gaa med til